

Sygn. akt I C 98/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2019 r. w Toruniu.

sprawy z

mał. W. R. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego M. R.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz mał. powoda W. R. kwotę 35.000 zł (trzydzieści pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.367 zł (sześć tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 3.098,36 zł (trzy tysiące dziewięćdziesiąt osiem złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt I C 98/17

UZASADNIENIE

Powód mał. W. R. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 35.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż jako pasażer był uczestnikiem zdarzenia drogowego spowodowanego przez kierowcę pojazdu, którym się poruszał. Po zdarzeniu został przewieziony do szpitala, gdzie stwierdzono uraz twarzoczaszki, rozległą ranę policzka prawego, złamanie oczodołowo – szczękowe. Na skutek zgłoszenia szkody pozwany wypłacił mu kwotę 8.600 zł. Powód zaznaczył, iż w chwili wypadku był osobą młodą. Jego krzywda jest znaczna i wraz z dorastaniem będzie miała wpływ na coraz więcej aspektów jego życia. Podał, iż w wyniku zdarzenia ma bliznę znacznych rozmiarów na prawym policzku, która wraz z jego wzrostem będzie się powiększała. Blizna znajduje się w miejscu widocznym i z pewnością będzie miało to negatywny wpływ na jego psychikę. Nadto od chwili zdarzenia stał się dzieckiem rozdrażnionym i płacziwym. Dodał, iż zdarzenie, pobyt w szpitalu oraz leczenie było dla dziecka w wieku 4 lat trudnym przeżyciem.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu zakwestionował wysokość żądanego zadośćuczynienia. W jego ocenie wypłacone świadczenie w toku postępowania likwidacyjnego jest adekwatne do doznanej krzywdy i pozwala na złagodzenie odczuwanych przez powoda cierpień. Pozwany wskazał, iż żądanie powoda jest wygórowane. Nadto powód nie podał żadnych nowych okoliczności, które uzasadniałyby wypłatę dalszych świadczeń. Podkreślił, iż blizna na którą powołuje się powód, nie jest dużych rozmiarów a oszpecenie jest nieznaczne. W jego ocenie opis krzywdy jest wyolbrzymiony. Wskazał, iż obrażenia powstałe w wyniku zdarzenia drogowego spowodowały cierpienia fizyczne i psychiczne, jednak ustąpiły, a powód wrócił do sprawności sprzed wypadku. Wskazał, iż z uwagi na wiek powoda – 4 lata nie ma on świadomości wartości pieniądza. Sposoby złagodzenia krzywdy się inne niż u osoby dorosłej. Podkreślił, iż zadośćuczynienie winno rekompensować krzywdę dziecka a nie być dodatkowym środkiem finansowym dla rodziców. Pozwany zakwestionował również żądanie odsetek od kwoty zadośćuczynienia za okres poprzedzający wyrokowanie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 stycznia 2014 r. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem W. R. jadącego jako pasażer pojazdu N.. Winnym kolizji był kierowca samochodu N..

Bezsporne

Po zdarzeniu W. R. został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) we W.. Rozpoznano u niego uraz twarzoczaszki, ranę policzka prawego, złamanie oczodołowo – szczękowe po stronie prawej. W znieczuleniu ogólnym zszyto ranę policzka. Został wypisany ze szpitala dnia 31 stycznia 2014 r. z zaleceniem kontroli w Poradni Laryngologicznej, Okulistycznej, (...) Szczękowej oraz przyjmowania leków A. 150, L., F..

Dowód: historia choroby k. 22-23

karta informacyjna k. 30

W. R. znajdował się pod opieką Poradni Szczękowo Twarzowej.

Dowód: historia zdrowia i choroby k.38, 154-155

Korzystał również z konsultacji psychologicznych. Zdiagnozowano u niego zespół stresu pourazowego i zalecono leki.

Dowód: karta pacjenta k. 212-244

Na skutek zdarzenia drogowego W. R. doznał urazu tkanek miękkich, jamy ustnej i złamania oczodołowo – szczękowego po stronie prawej z przemieszczeniem odłamów kostnych do światła zatoki szczękowej prawej.

Dowód: opinia sądowo lekarska k. 222-226, 307;

opinia z zakresu chirurg plastycznej k. 269-278

Doznał uszczerbku na zdrowiu z tytułu uszkodzenia powłok twarzy bez zaburzenia funkcji – 10%, uszczerbku z tytułu złamania oczodołowo – szczękowego i zatok szczękowych – 5% oraz uszczerbku z tytułu blizny okolicy kącika zewnętrznego oka prawego – 1%.

Łącznie uszczerbek wyniósł 16%.

Dowód: opinia sądowo lekarska k. 222-226, 307;

opinia z zakresu chirurg plastycznej k. 269-278;

opinia sądowo lekarska k. 330-335

Obecnie u powoda cierpienia fizyczne nie występują, jednakże występują u niego cierpienia psychiczne o silnym natężeniu związane z urazem, przebyłym leczeniem i blizną na twarzy mogą występować od chwili zdarzenia do teraz.

Dowód: opinia sądowo lekarska k. 222-226, 307

Proces leczenia uszkodzeń ciała został ukończony. W przyszłości W. R. może wymagać zabiegów chirurgicznych w zakresie twarzoczaszki. Blizna policzka może wykazywać tendencję do przerastania i tworzenia keloidu, wymagającego zabiegów z zakresu medycyny estetycznej lub chirurgii plastycznej. Nadto upośledzenie pojemności zatoki szczękowej prawej poprzez przemieszczenie odłamów kostnych do jej światła, jak również pourazowe zmiany zapalne mogą predysponować w przyszłości do występowania w obrębie tej zatoki ostrych i przewlekłych stanów zapalnych, wymagających operacji z zakresu chirurgii szczękowo – twarzowej. Blizna tkanek miękkich jamy ustanej może wymagać korekty lub mieć wpływ na kształtowanie się i wzrost tkanek miękkich.

Dowód: opinia sądowo lekarska k. 222-226, 307

Skutkami zdarzenia są: blizna policzka prawego, która może powodować oszpecenie twarzy, a co za tym idzie wystąpienie urazów psychicznych, złamanie oczodołowo – szczękowe po stronie prawej z przemieszczeniem fragmentów kostnych do światła zatoki szczękowej prawej i zmniejszenie pojemności powietrznej zatoki szczękowej prawej, co może predysponować w przyszłości powstaniem stanów zapalnych, blizna tkanek miękkich przedsonka jamy ustnej mogąca prowadzić bezpośrednio do stanów zapalnych dziąseł i chorób przyżuczenia. Skutkiem zdarzenia jest również ubytek owłosienia po okresie dojrzewania na prawym policzku oraz blizna okolicy kącika zewnętrznego oka prawego o długości 0,5 cm.

Dowód: opinia sądowo lekarska k. 222-226, 307;

opinia z zakresu chirurgii plastycznej k. 269-278

opinia sądowo lekarska k. 330-335

W przyszłości może wymagać leczenia z zakresu medycyny estetycznej, chirurgii plastycznej, chirurgii szczękowo – twarzowej.

Dowód: opinia sądowo lekarska k. 222-226, 307

Proces leczenia W. R. przebiegał prawidłowo. W okresie powypadkowym korzystna była konsultacja chirurga plastycznego i ewentualnie zaopatrzenie tkanek przez plastyka. Stan ostry związany z raną został zakończony, przebudowa blizn również uległa zakończeniu. Blizna na skórze, blizna kostna oraz przemieszczenie stanowią trwałe następstwo, które mogą dawać wtórne zaburzenia wzrostowe, asymetrię w obrębie twarzy, w linii blizny nie będzie miał mieszków włosowych, w obrębie owłosienia brody.

Dowód: opinia z zakresu chirurgii plastycznej k. 269-278

Blizna na skórze jest dość szeroka co może ulec nasileniu podczas procesu wzrostu, rozważanie korekcji właściwe będzie po zakończeniu okresu wzrostowego. Korekcja może nastąpić przez zabieg chirurgiczny w cenie około 2-3 tysięcy złotych. Celem wyrównania powierzchni i zmniejszenia widoczności blizny można zastosować laser frakcyjny laseroterapia, do uzyskania efektu zabiegu konieczne jest wykonania 3-6 zabiegów w cenie ok. 2.000 zł za jeden zabieg.

Dowód: opinia z zakresu chirurgii plastycznej k. 269-278

Możliwości leczenia zaburzeń w zakresie chirurgii plastycznej są wykorzystane i zakończone na chwilę obecną. Będą możliwe lub konieczne w zależności od dalszego rozwoju i wzrostu tkanek po urazie.

Dowód: opinia z zakresu chirurg plastycznej k. 269-278

W. R. nie ujawnia objawów choroby psychicznej ani innych zaburzeń psychicznych. W wywiadzie rozpoznano u niego zespół stresu pourazowego, zaburzenia lekowe, tiki. .

Dowód: opinia psychiatryczno – psychologiczna k. 355-356, 384

Bezpośrednio po wypadku wystąpiła u niego dezadaptacja związana z wypadkiem pobytem w szpitalu, rozdzielenie z mamą, sytuacją rodzinną. W tym kontekście sytuacyjnym obrażenia a w szczególności blizna na twarzy nie wywołały w tamtym czasie zaburzeń w aspekcie psychiatrycznym czy emocjonalnym.

Dowód: opinia psychiatryczno – psychologiczna k. 355-356, 384

Aktualnie stan emocjonalny i psychiczny jest wyrównany i doznane obrażenia nie wpływają na funkcjonowanie dziecka w zakresie życia osobistego i społecznego.

Dowód: opinia psychiatryczno – psychologiczna k. 355-356, 384

W chwili wypadku W. R. miał 4 lata. Do wypadku osobą, która sprawował nad nim opiekę była głównie matka. Po zdarzeniu został przewieziony do szpitala i poddany zabiegowi. Na skutek zdarzenia jego matka kierująca pojazdem przedwcześnie urodziła córkę, która wymaga obecnie stałej pomocy i opieki. W. R. zmuszony został do rozłąki z matką. Od chwili zdarzenia u W. R. zaczęły występować tiki nerwowe.

Dowód: zeznania M. R. z 16.03.17 r. 00:05:34-00:39:18

W. R. pismem z dnia 14 marca 2016 r. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi.

Dowód: pismo z 14.03.2016 r. k.49-50

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r. ubezpieczyciel przyznał W. R. kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Następnie decyzją z dnia 1 czerwca 2016 r. wypłacił dodatkowo kwotę 1.600 zł.

Dowód: decyzja k. 51-52

decyzja k. 55-56

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, opinii biegłych, zeznań ojca małoletniego powoda.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłych z dziedziny chirurgii stomatologicznej dr n. med. D. D., chirurgii plastycznej dr n. med. A. S., ortopedii M. S., psychiatrii B. R., psychologii I. S..

Sąd nie jest związany opiniami biegłych i ocenia je na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocenę opinii biegłych odróżniają jednak szczególne kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom

wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonywujące opinię biegłych ponieważ były one logiczne i spójne oraz udzielały w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Nadto opinie wydane zostały po zbadaniu powoda i zapoznaniu się przez biegłych z historią choroby powoda. Nie można także pominąć tego, że sporządzone zostały przez osoby posiadające niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegli posiadali zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezach dowodowych.

Żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń do opinii wydanych przez dr n med. A. S. oraz M. S.. W odniesieniu do opinii dr n. med. D. D. z dziedziny chirurgii stomatologicznej strona powodowa wniosła o jej uzupełnienie poprzez wskazanie jednoznacznie ile wynosił uszczerbek na zdrowiu i czy w zakresie tkanek miękkich jamy ustnej jest możliwość określenia doznanego uszczerbku na zdrowiu i jego charakteru. W opinii uzupełniającej biegły wskazał, iż łącznie uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 15%. Dodał natomiast, iż w zakresie uszkodzenia tkanek jamy ustnej nie ma możliwości zastosowania rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. Dz.U. Nr 234, poz. 1974 ponieważ jedyne obrażenia dotyczące tkanek miękkich to uszkodzenia języka i podniebienia a są to narządu odległe anatomicznie o kilkanaście centymetrów od uszkodzeń stwierdzonych u powoda i nie są one ze sobą połączone funkcjonalnie. Do przedmiotowej opinii strony nie złożyły zastrzeżeń.

Powód zgłosił natomiast zastrzeżenia do opinii z dziedziny psychologii i psychiatrii wnosząc jednocześnie o sporządzenie opinii uzupełniającej. Biegłe w pisemnej opinii uzupełniającej wyczerpująco ustosunkowały się do pytań strony powodowej. Wyjaśniły, iż odpowiedzi na pytania powoda znajdują się w treści samej opinii. Nadto wskazały, iż nie rozpoznały u powoda zespołu stresu pourazowego lecz reakcję dezadaptacyjną. Podały, iż rozpoznanie stresu pourazowego zostało postawione przez innego lekarza. Jednocześnie w opinii wskazały okoliczności, które w sposób bezpośredni ale bez w związku z wypadkiem mają wpływ na stan emocjonalny dziecka. Podały również, iż w toku badania nie zadaje się pytań zamkniętych a takim byłoby pytanie o bliźny. Zaznaczyły, iż ocena funkcjonowania emocjonalnego i psychicznego dzieci nie wchodzi w zakres oceny lekarzy innych specjalności. Wobec sporządzania przez biegłych opinii uzupełniającej powód nie wniósł dalszych zastrzeżeń.

W ocenie Sądu nie było więc jakichkolwiek podstaw by opinie biegłych uznać za nierzetelne czy niefachowe. Dlatego opinie te Sąd podzielił.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającym z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Za wiarygodny Sąd uznał dowód z przesłuchania ojca małoletniego powoda M. R. na okoliczność stanu zdrowia powoda po zdarzeniu, doznanej krzywdy, ograniczeń w codziennym funkcjonowaniu, odczuwanych następstw zdarzenia. Jego twierdzenia były jasne spójne i zgodne z wiarygodnym materiałem dowodowym.

W związku z tym, iż pozwany nie kwestionował w zasadzie swej odpowiedzialności odszkodowawczej, na powodzie spoczywał jedynie obowiązek wykazania, iż ból oraz cierpienia fizyczne i psychiczne, jakich doznał wskutek wypadku, uzasadniają wypłatę kwoty 35.000 zł z tytułu zadośćuczynienia (łącznie 43.600 zł).

Rzeczą pozwanego było z kolei wykazanie zaistnienia faktów niweczących lub tamujących roszczenie powoda.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż pozwany jest ubezpieczycielem sprawcy wypadku komunikacyjnego. Pozwany nie kwestionował zaistnienia wypadku drogowego, jednakże, jego zdaniem z uwagi na brak trwałego uszczerbku na zdrowiu brak jest podstaw do przyznania zadośćuczynienia.

Przechodząc do rozważań prawnych nad ustalonym wyżej stanem faktycznym należy na wstępie zaznaczyć, że jego analiza odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisów art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c.

Stosownie do treści przepisu art. 445 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wobec opinii biegłego nie może ulegać wątpliwości, że żądanie powoda zasądzenia zadośćuczynienia jest uzasadnione. Zasadniczym problemem jest jednak jego wysokość. Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiegś wartości ekonomicznej.

Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże zarówno doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko, wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałości skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpeccenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp. (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia (Wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Z okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności z opinii biegłych, wynika, że w konsekwencji zdarzenia drogowego i powód doznał łącznie 16% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Na skutek zdarzenia drogowego powód doznał złamania oczodołowo – szczękowego po stronie prawej z przemieszczeniem fragmentów kostnych do światła zatoki szczękowej prawej i zmniejszenia pojemności powietrznej zatoki szczękowej prawej, bliznę policzka prawego, ubytek owłosienia po okresie dojrzewania na prawym policzku oraz bliznę okolicy kącika zewnętrznego oka prawego o długości 0,5 cm.

W chwili zdarzenia powód miał 4 lata i z uwagi na obrażenia został przewieziony do szpitala gdzie był poddany zabiegowi w postaci zszycia rany policzka. Powód był hospitalizowany przez okres 4 dni. W tym czasie rozłączony został z matką, u której na skutek zdarzenia doszło do przedwczesnego porodu. Z całą pewnością zarówno zdarzenie jak i pobyt w szpitalu, rozłąka z matką były dla niego źródłem znacznego stresu, niepokoju.

Nie bez znaczenia dla ustalenia wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia miał również fakt, iż przebyte przez niego zdarzenie łączyło się z dolegliwościami bólowymi, koniecznością zabiegu oraz hospitalizacji.

Sąd wziął pod uwagę wielkość i umiejscowienie blizny na twarzy powoda w widocznym miejscu. Nie można pomijać tego, iż w chwili zdarzenia powód był kilkuletnim dzieckiem. Powód obecnie posiada widoczną bliznę zanikową długości około 5 cm od prawego kącika ust w dół i w prawo. Blizna ta jest więc znacznych rozmiarów i wraz ze wzrostem ulegnie zwiększeniu, rozszerzeniu. Niewątpliwie posiadanie blizny stanowi dla powoda dyskomfort psychiczny. Z doświadczenia Sądu wynika, iż blizna taka może być przedmiotem wyśmiewania czy dyskryminowania przez rówieśników. Z pewnością poczucie tego dyskomfortu będzie się nasilało wraz z dorastaniem powoda. Podkreślić należy również, iż biegły z zakresu chirurgii plastycznej jednoznacznie wskazał, iż w miejscu blizny powód nie będzie

miał mieszków włosowych, po okresie dojrzewania będzie miał ubytek w owłosieniu prawego policzka. Bez wątplenia w przyszłości deficyt ten będzie dla niego dokuczliwy. Nadto nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż rozważanie korekcji blizny będzie możliwe dopiero po zakończeniu okresu wzrostowego. Celem wyrównania powierzchni i zmniejszenia widoczności blizny możliwe jest natomiast zastosowanie lasera frakcyjnego laseroterapii. Do uzyskania efektów koniecznym byłoby przeprowadzenie 3-6 zabiegów w cenie około 2.000 zł za jeden zabieg .

Sąd oceniając krzywdy w sferze psychicznej i psychiatrycznej powoda miał na względzie opinie biegłych, zgodnie z którą obecnie powód nie ujawnia objawów choroby psychicznej ani innych zaburzeń psychicznych. Niemniej jasnym jest, iż wobec widocznej blizny a także sytuacji rodzinnej (przedwczesne narodziny siostry wymagającej stałej opieki i pomocy) wypadek i związane z tym negatywne emocje będą mu się przypominały.

W takim stanie rzeczy kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powoda krzywdy, będzie kwota 43.600 zł. Kwota ta powinna w wystarczający sposób złagodzić krzywdę poniesioną przez powoda.

Mając na względzie, iż pozwany wypłacił powodowi kwotę 8.600, Sąd w pkt I wyroku zasądzał na jego rzecz kwotę 35.000 zł (43.600 zł – 8.600 zł).

Odsetki ustawowe zostały zasądzone, na podstawie art. 481§1 i §2 k.c.. Odsetki ustawowe za opóźnienia zasądzono od dnia 14 kwietnia 2016 r. Zgodnie z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Konsumenckich (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152) zakład wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie 30 dni zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. W przedmiotowej sprawie powód zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 14 marca 2016 r. r. W związku z upływem 30-dniowego terminu odsetki zasądzono zgodnie z żądaniem tj. od 14 kwietnia 2016 r.

O kosztach orzeczono w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ponieważ w niniejszej sprawie to pozwany jest stroną przegrywającą, dlatego też zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.367zł, w tym kwotę 1.750 zł tytułem opłaty sądowej, 1.000 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na biegłego, 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej.

Skarb Państwa Sąd Rejonowy w Toruniu tymczasowo poniósł koszty w kwocie 3.098,35 zł tytułem wynagrodzenia biegłych.

Na mocy przepisu art. 113 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, który nakazuje o nieuiszczonych przez strony kosztach sądowych orzec zgodnie z zasadami dotyczącymi kosztów procesu Sąd Rejonowy w pkt III wyroku nakazał pobrać od pozwanego kwotę 3.098,35 zł